

Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Μωρὲ τί κόσμος εἶν' αὐτὸς δὲν εἰμπορῶ νὰ νοιώσω...
βλέπεις ἀνθρώπους, Περικλῆ, ποῦ φιγουράρουν τόσο
καὶ ὁμως εἶναι ψεύτικη ἢ τόση των φιγοῦρα...

Π.—Καὶ πάλι βλέπω μ' ἀρχισες τὴν ἴδια τὴ μουρμούρα,
ἀλλὰ γιατί τὰ λὲς αὐτά;

Φ.— Τί κόσμος, Περικλέτο!

Μυστήριον ὁ ἄνθρωπος καὶ τοῦτο γνῶριζέ το.

Π.—Κάτι σπουδαῖον φαίνεται θὰ μοῦ διακοινώσης.

Φ.—Ἐπομονὴ γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἀμέσως θὰ μὲ νοιώσης.
Ναὶ ὁ Δραγούμης, Περικλῆ, ποῦναι σταυροῦς γεμάτος,
ποῦ εἶναι πρῶτος βουλευτής καὶ ἄνθρωπος ποζάτος,
αὐτὸς ὁποῦ τὰ ἔξω μας μὲ πόζα διευθύνει
καὶ γαίρει τὸ δικαίωμα νὰ τρώγη καὶ νὰ πίνῃ
μαζὶ μὲ τὸν Τραούτμεβεργ, τὸν Μπρίγγεν καὶ τοὺς ἄλ-

λους

καὶ νὰ πηγαίνῃ σὲ χοροῦς, μικροῦς τε καὶ μεγάλους,
αὐτὸς ὁ πρῶτος Ἐπουργός, ὁ πρῶτος τῶν ἐν τέλει,
ὁποῦ ἱππότην εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅποιον θέλει,
αὐτὸς ποῦ ἔκαμε κι' ἐμὲ ἱππότην τοῦ Σωτήρος.
Ὡς ὅπου τὸν εὐγγωμονῶ ἀμέτρως καὶ ἀπείρως,
αὐτὸς ὁ εὐπόλητος, αὐτὸς ὁ διπλωμάτης,
ἀνὴρ εὐνοίας ὑψηλῆς καὶ θέσεως ὑπάτης,
μὲ τὰποφόρια μιὰ φορὰ ἔξοῦσε τοῦ Λεβίδη...
φορικτὸν κανεῖς καὶ νὰ τὸ πῆ,φορικτὸν καὶ νὰ τὸ ἴδῃ.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.— Δὲν εἰμπορεῖ ὁ νοῦς μου νὰ τὸ βάλῃ
καὶ ὁμως εἶναι βέβαιον...

Π.— Πῶ! πῶ! ντροπὴ μεγάλη!

Φ.—Μωρὲ τί κόσμος εἶν' αὐτὸς δὲν εἰμπορῶ νὰ νοιώσω...
βλέπεις ἀνθρώπους, Περικλῆ, νὰ φιγουράρουν τόσο
καὶ ὁμως ἔχουν ψεύτικη φιγοῦρα σὰν κι' ἐμένα
καὶ ζοῦν μὲ βοηθήματα καὶ μ' ἀποφόρια ξένα.

Π.—Ἀλήθεια λές, βρὲ Φασουλῆ...

Φ.— Ἦμουν αὐτόπτης μάρτυς

κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἐκείνην τῆς τετάρτης,
ὁπότε λόγος ἐγίνε πολὺς περὶ Τερτίπη
κι' ἠκούσθησαν ἀλλαλαγμοὶ καὶ ἀπειλαὶ καὶ κτύποι.
Προήδρευε ὁ Κανταρτζῆς ὁ ἐκ τῆς Θεσσαλίας,
ἐν μέσῳ δὲ τῆς ταραχῆς καὶ τῆς ἀνωμαλίας
ἠκούσθη ὁ Λεβίδης μας πρὸς Κανταρτζῆν φωνῶν:
«δὲν προεδρεύεις, κύριε, βουλῆς Ὁθωμανῶν.»
Μόλις ἐπρόφεραν αὐτὰ τοῦ Νικολῆ τὰ χεῖλη,
ἐθύμωσαν ὅτι ἀληθινὰ οἱ τοῦ Δραγούμη φίλοι
καὶ ὅτι τὸν Λεβίδη ὤρμησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον
κι' ἀπὸ τὰ ροῦχα τὸν τραβοῦν μὲ θόρυβον μέγαν.
Κι' ὀλίγου δεῖν, βρὲ Περικλῆ, τὸ χεῖρι τοῦ Βουδούρη
θ' ἀπετυπώνετο πιστῶς ὅπου Νικολῆ τὴ μούρη,
ἀλλ' ὁμως τὸν ἐγλύτωσαν ἐκ τῆς ἀγρίας πάλης
ἀνικολιτευόμενοι καμπόσοι καὶ ὁ Ράλλης.
Ὁ δὲ Λεβίδης θυμωθεὶς φωνάζει μετὰ χόλον:

εμακρῶν μου... μὴν ἐγγίξετε τὰ ροῦχα μου καθόλου,
κατόπιν δὲ ὡς ἔξαλλος τὸ εἶός μου τοῦ ἀνοίγων,
σκέψου, φωνάζει, κύριε Δραγούμη, ἐπ' ὀλίγον
ὅτι καὶ σύ κι' ἡ κόραις σου καὶ ὄλα σου τὰ γόρια
μὲ τῆς οἰκογενείας μου ἔπερνούσαν τὰποφόρια.
Τοιαῦτα οὖν τοῦ Νικολῆ ἀνέλπιστα εἰπόντος
κατέπαυσε ὁ πάταγος καὶ τῆς βουλῆς ὁ βρόντος
κι' ἀμέσως κατησχύνθησαν οἱ τοῦ Δραγούμη φίλοι
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ Στέφανος ἄλλος νὰ γίνῃ στήλη
καθὼς καὶ ἡ κυρία Λώτ, ὁπότεν εἰς τὸν δρόμον
ἐγύρισε τὸν ὄλεθρον νὰ ἴδῃ τῶν Σοδόμων.
Κι' ἀφοῦ ἡ συνεδρίασις ἐκείνη διελύθη,
εὐθύς γυμῶν, ρακενδυτῶν καὶ ψωραλέων πλήθη
ἀπὸ κοντὰ, βρὲ Περικλῆ, τὸν Νικολῆ ἐπῆραν,
θρηνοῦντες τὴν πτωχίαν των καὶ τὴν κακὴν των μοί-

ραν

καὶ μετὰ παρακλήσεων ζητοῦντες ἀποφόρια
καθὼς καὶ παληοψάθινα καπέλα καὶ καστόρια.
Θεὸς ἰσχωρέσοι ζωντανὰ καθὼς καὶ πεθαμμένα...
μάραμπα, γιὰ ὄνομα Θεοῦ, γιὰ δῶσε μου κι' ἐμένα.
Κι' ὁ Νικολῆς ἐπρόβαλε ἀπὸ τὸ παραθύρι
καὶ ἀποφόρια ἔριχνε σὲ κάθε κακομοίρη
μὰ κρεῖμα ποῦ δὲν ἦσυνα καὶ σύ, μωρὲ κασιδίη,
μὲ ὄλη τὴ φτωχολογιά, ὅτι σπῆτι τοῦ Λεβίδη
γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ τίποτα κι' ἐμένα βρὲ ψωριάρη,
προτοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ὁ Ἐπουργός τὰ πάρη.
Αὐτὰ λοιπὸν συνέβησαν καὶ ὡς ἐδῶ θὰ μείνω

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, τί ἐγίνε τὸ σπῆτι του ἐκεῖνο,
καὶ ἄλλοτε ὅκτω φοραῖς ὅτι ὄλω τὴν βγάλη;

Φ.—Ὅκτω φοραῖς τὸ κέρδισε αὐτὸς ὁ ἴδιος πάλι.
Σοῦχει μιὰ τύχη, Περικλῆ...δὲν ξέρεις πῶς τοῦ τρέχει!

Π.—Ὁ ἐλεήμων ἄνθρωπος καὶ τί καλὸ δὲν ἔχει!

Φ.—Ὅποιος δι' ἄλλους, Περικλῆ, νυχθημερὸν φροντίζει
καὶ ἀποφόρια δεξιὰ κι' ἀριστερὰ χαρίζει
κι' ἂν ἔχῃ ἓνα τρίβωνα ὅτι τὸν γείτονα τὸν δίνει
καὶ διπλωμάτας Ἐπουργοὺς σὰν τὸν Δραγούμη ντύνει
καὶ εἰς τὸ ἔλεος περνᾷ τὸν Ἅγιον Νικόλα,
ἐκεῖνος εἶναι τυχερὸς ὅτι τὸν λώτους καὶ εἰς ὄλα.
Καὶ νῦν σοῦ λέγω μὲ χαρὰν, βρὲ Περικλῆ, μεγάλην
πῶς ἀρχισε ὁ Θεοδωρῆς νὰ ρητορεύῃ πάλιν
γιὰ τὰ παλὰ ἑλλείματα καὶ τῆς ἐπιστρατείας
καὶ θᾶχουμε μοῦ φαίνεται πολλαῖς ὀλονυκτίαις.
Καὶ τώρα ὅπου τῶν Παθῶν ἡ ἑβδομάς σιμόνει
καὶ τῶν Ἑβραίων ὁ λαὸς τὸν Κύριον σταυρόνει,
κάθε καλὸς χριστιανὸς μὲ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη
καὶ ὄλα τὰ ἑλλείματα θ' ἀκούσῃ καὶ θὰ μάθῃ.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα, Περικλῆ καὶ κάμε μου τὴ χάρι
ν' ἀρχίσης τὸ μαγαλάρωμα...

Π.—

Ὅρσε λοιπὸν στηλιάρι...